

1 מפני שרדן של שרצים לגלות את כיסוי הכלי כדי לשתות ממנה,
2 ואין רדן לרבים. ולכן בסיפא שהניחה מכוסה ומצאה מגולה יש שני
3 צדדים לטהר, שמא שרצים חיים [שאינם מטמאים] גילו את הכלי, ואף
4 אם אדם גילה, שמא היה טהור, ואילו לטמא יש רק צד אחד, שמא
5 אדם טמא גילה, ולכן הולכים אחר הרוב וטהורים הם. אולם ברישא
6 שהניחה מגולה ומצאה מכוסה, אין לתלות כלל בשרצים, הואיל ואין
7 דרכן לכסות, אלא אדם כיסה, ובאדם מצויים הן טמאים והן טהורים
8 לפיכך יש ספק לפנינו, ומטמאים מספק. מכל מקום מוכח מן הסיפא
9 שבאיטוריים הולכים אחרי הרוב אפילו להקל. (אי נמי, כך יש להוכיח
10 מן הברייתא, טעמא שהצלוחית טמאה או פסולה הוא מפני שהניחה
11 מגולה וכא ומצאה מכוסה, או שהניחה מכוסה וכא ומצאה מגולה,
12 שסימן הוא שיש מי שנגע בצלוחית, וניתן לדייק מזה, הא מצאה כמה
13 שהניחה, לא טומאה איבא ולא פסולה איבא, הרי שלא חוששים
14 בספק איטור לפסול כשלא נעשה שינוי לפנינו).

15 ואילו ספק סכנה כגון מים שנמצאו מגולים, אסורין מחשש שמא
16 גילה אותם נחש ושתה מהם, ואף שהנחשים הם מיעוט קטן כנגד בני
17 אדם ורוב שרצים שאין להם ארס. הרי שבספק סכנה לא סומכים על
18 הרוב להקל. שמע מינה חמירא ספקתא מאיפורה. ומסיקה הגמרא:
19 אכן כך שמע מינה. ולכן לא קשה על רב הונא שהורה להקל בזבאב
20 שהחזיר בני מעיים כשהן נקובין ולא חשש שכבר היה נבא,
21 מהברייתא שחששה חשש זה לגבי ארס נחש שהוא מקום סכנה.

22 מביאה הגמרא משנה בענין איטור מים מגולים: הנין התם (תרומו פ"ה
23 מ"ד), שלשה משקין אסורין משום גלוי, מים ויין וחקל. מפני שדרך
24 הנחש לשתות מהם, וחוששים שמא הטיל בהם ארס. אבל שאר
25 משקין אין דרכו לשתות מהם. מבארת המשנה: כמה זמן ישהו
26 משקין אלו מגולים ויהיו אסורין, כדי שיצא הרחש, היינו הנחש,
27 ממקום קרוב וישתה.

28 מבררת הגמרא: וכמה הוא שיעורו של מקום קרוב. אמר רב יצחק
29 בריה דרב יהודה, כדי שיצא הנחש מתחת אוזן [מקום אחיזת]
30 הכלי וישתה. שחוששים שמא במקום זה היה הנחש, וכיון שנתגלה
31 הכלי זמן מועט שיהיה בו די לנחש לעלות מתחת יד הכלי ולשתות,
32 נאסרים המשקין שבו. המדה הנגמרא: וכי די בשיעור זמן שישתה בלי
33 שיהא לו שהות לחזור לחרור, הא קא חזי ליה – הלא בשיעור
34 מצומצם כזה ודאי שלא היה כאן נחש, שאילו היה בא ושתה היה
35 האדם רואהו קודם שיסיפק לחזור ולהסתתר. מתרצת הגמרא: אלא
36 הכוונה היא, כדי שיצא הנחש מתחת אוזן הכלי וישתה ויחזור לחורו.
37 לעיל (ט) הובא בגמרא דברי רב הונא, בהמה בחייה בחוקת איטור
38 עומדת עד שיודע לך במה נשחטה. הגמרא מביאה מחלוקת
39 אמוראים השייכת לדין זה: איתמר, השוחט כסבין שקודם השחיטה
40 היתה ללא ריבוי, ולאחר זמן מעט אחר השחיטה נמצאת הסכין
41 פגומה. אמר רב הונא, אפילו אם אחר השחיטה שיבר בה עצמות
42 כל היום, שיש לתלות שמחמת העצמות נפגמה ובשעת השחיטה
43 כשירה היתה, אף על פי כן שחיטה פסולה, דחיישינן שמא בעור
44 הצואר נפגמה קודם ששחט את הקנה והושט, ונמצא שלא נשחטו
45 הסימנים אלא נקרעו. ורב הסבא אמר, שחיטה זו בשרה, שיש
46 לתלות שמא אחר השחיטה בעצם ששיבר נפגמה הסכין, ובשעת
47 השחיטה היתה כשירה.

48 הגמרא מבררת טעמיהם של האמוראים: בשלמא דברי רב הונא
49 שאפילו שיבר בה עצמות פסולה, מובנים היטב, בשמעייה – כפי
50 שמועתו לעיל שבהמה בחוקת איטור עד שיודע לך במה נשחטה,
51 וכאן שאין ידוע במה נשחטה אם בסכין יפה או פגומה, יש להעמיד
52 את הבהמה בחוקת איטור. אלא רב הסבא, מאי טעמא מתיב בהמה
53 זו, והלא עדיין לא יצאה מחוקת איטורה. משיבה הגמרא: אמר לך
54 רב חסדא, עצם ודאי פוגם את הסכין, מפני חזוק, ואילו עור הצואר
55 שהוא חלש, ספק פוגם ספק לא פוגם, הוי אם כן צדדי הנידון ספק
56 ונדאי, ואין ספק מוציא מידי ודאי, אלא תולים בדבר המצוי,
57 דהיינו שנפגמה הסכין בעצם שבודאי פוגמת.

58 רבא מקשה על רב חסדא מברייתא ובה לסייע בכך לדברי רב הונא:
59 מתיב רבא על רב חסדא לסייעיה לרב הונא, שנינו בברייתא, אדם
60 טמא שטבל במקוה ועלה, ולאחר זמן נמצא דבוק עליו דבר החוצץ

61 בין בשרו למים, ועתה ספק הוא אם חציצה זו היתה עליו בשעת
62 הטבילה, אף על פי שנתעסק לאחר הטבילה באותו המין של
63 החציצה כל היום פולו, והיה מקום לתלות שעל ידי התעסקות במין
64 זה דבק בו החציצה, והטבילה היתה בכשרות, מכל מקום לא עלתה
65 לו טבילה עד שיאמר כרי לי שלא היה עלי חציצה זו קודם לכן,
66 ומדייק רבא, והא הקא ודאי טבל, ואילו הדבר החוצץ ספק היה
67 עליה בשעת הטבילה ספק לא היה עליה באותה שעה, ואף על פי
68 כן קאתי ספק ומוציא מידי ודאי – בא ספק החציצה ומוציא
69 מלחחיוקו בטבילה שהיא ודאית. הרי לנו שחוששים אף לצד שאינו
70 מצוי, ואם כן גם בנידון סכין שנפגמה, יש לחוש שמא נפגמה מחמת
71 העור אף שאין זה מצוי, ולא להקל כדברי רב חסדא ולתלות את
72 הפגימה רק בשבירת העצמות. מתרצת הגמרא: שאני התם –
73 בטבילה דאיבא למימר העמד טמא על חוקתו, שהרי קודם הטבילה
74 היה האדם טמא בודאי, וכאשר מתעורר ספק בטבילתו אם היתה
75 כשירה או שמא היתה עליו חציצה המעכבת, יש להעמידו על חוקתו
76 שמקודם, ואיבא – ואמרו שלא טבל כדן ועדיין טומאתו עליו.

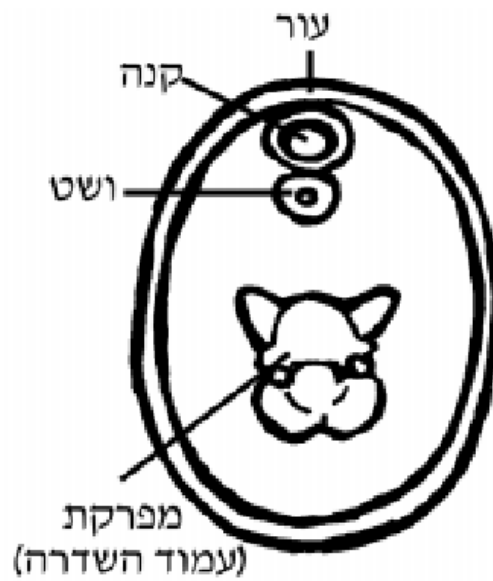
77 מקשה הגמרא: הא נמי לגבי שחיטה גם כן העמד בהמה על
78 חוקתה שמקודם, ואימר לא נשחטה כדניה, שהרי קודם השחיטה
79 היתה הבהמה בחוקת איטור, כדלעיל, וכשנתעורר ספק בשחיטה אם
80 היתה בסכין כשירה או לא, יש להעמידה על חוקת איטורה ולתלות
81 שהסכין נפגמה קודם השחיטה מחמת העור. מתרצת הגמרא: אין
82 מעמידים את הבהמה על חוקת איטורה שהרי הבהמה שחוטתה
83 לפנייה, ואם כן יצאה היא כבר מחוקת האיטור שהיה עליה קודם
84 השחיטה.

85 מקשה הגמרא: הא נמי לגבי ספק חציצה יש לומר הרי טבל
86 לפנייה, שראינו שהאדם טבל במקוה, ואם כן יצא הוא מחוקת
87 טומאתו. מתרצת הגמרא: הא איתלידא ביה ריעותא – הלא נולד
88 פגם בטבילה זו, שהרי נמצא עליו חציצה ויש חשש שמא היתה עליו
89 בשעה שטבל ולא הועילה לו הטבילה, ואם כן לא מוציאתו טבילה
90 ממידי חוקת הטומאה שהיתה עליו.

91 מקשה הגמרא: הא נמי לגבי שחיטת הבהמה איתלידא בה
92 ריעותא – הלא נולד בה פגם בשחיטתה, שנמצאת הסכין פגומה ויש
93 חשש שמא בסכין פגומה נשחטה, אם כן מדוע יצאה הבהמה מחוקת
94 איטורה. מתרצת הגמרא: שונה הדין בסכין שנמצאת פגומה, שאין
95 ספק זה פוגם בחוקת השחיטה, מפני שאף שסבין איתרעא – שיש
96 ריעותא בסכין, מכל מקום בהמה לא איתרעא – בגוף הבהמה
97 עצמה לא נולד שום פגם וספק פסול, וכיון שהבהמה שחוטתה לפניך
98 ללא שיש בגופה כל ריעותא, הרי יצאה בזה מחוקת האיטור, ולכן
99 אומרים שאין ספק הריעותא שבסכין מוציא מידי הודאי שהעצם
100 פוגמת. מה שאין כן בטבילה, שהריעותא הוא בגוף האדם שטבל,
101 לפיכך לא יצא מחוקת טומאתו ולא תולים בו להקל.

102 הגמרא מקשה על רב חסדא בברייתא אחרת: מיתיבי, שחט את
103 הושט של העוף, ואחר כך נשחטה הנקרת – הקנה, בשורה. מפני
104 שלשחטת עוף די בסימן אחד, ולאחר שהוכשר העוף בשחיטת הושט
105 אין חסרון בעקירת הסימן השני ממקומו. אבל אם קודם נשחטה
106 הנקרת ואחר כך שחט את הושט פסולה, שכיון שנעקר הקנה
107 קודם השחיטה נעשה העוף טריפה. שחט את הושט ולאחר
108 השחיטה נמצאת הנקרת שמוטה, ואינו יודע אם קודם שחטתה
109 נשחטה אם לאחרי שחטתה נשחטה, זה היה מעשה, ונשאלה שאלה
110 זו לפני החכמים, ואמרו, כל ספק בשחיטה פסול. שהבהמה בחוקת
111 איטור עומדת עד שיודע לך במה נשחטה. ומדייקת הגמרא בלשון
112 הברייתא, כל ספק בשחיטה לאתויי מאי – מה בא לרבות הלשון
113 'כל', שמוטת שבה התנא לומר שכל ספק שיהא ואפילו דבר
114 שהדעת נוטה יותר להתירו גם כן פסול, האם לא לאתויי בהאי
115 גזונא, שנוולד ריעותא בסכין ולא בגוף הבהמה, ואף שמתברר לתלות
116 את הפגימה בעצמות ולא בעור הצואר שלא מצוי שיפגם, מכל
117 מקום מחדש התנא שכל ספק בשחיטה פסול, ושלא כדעת רב חסדא.
118 מתרצת הגמרא: לא את זה באה הברייתא לרבות, אלא לאתויי
119 ספק שמא שחטה השוחט באמצע שחיטתו, וכן ספק שמא דרם
120 השוחט בכח עם הסכין ללא הולכה והבאה.

שמא בעור נפגמה

חתך רוחב (סכימטי) של
הצואר כשכיוון השחיטה
הוא מלמעלה

הגמרא: אכן באמת נאמן השוחט בעצמו, אלא תקנה מיוחדת היא, שכן האמר רבי יוחנן, לא אמרו להראות סכין להכם אלא מפני כבודו של חכם. ומכל מקום אין צריך להראות לחכם לפני כל אחת מן השחיתות, כיון שחלקו לו כבוד בתחילת השחיטה, דיו.

הגמרא מבררת את המקור לדין שמעמידים דבר על חוקתו, ותולים שלא נשתנה: מנא הוה מלתא דאמור רבנן אוקי מילתא אחוקיה – שיש להעמיד דבר על חוקתו, בין לאסור ובין להתיר. אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן, אמר קרא בפרשת בית המנוגע בצרעת (ויקרא יד לח), לאחר שהכהן נכנס לבית וראה את הנגע ובו כשיעור תורת נגע, ויצא הבהן מן הבית אל פתח הבית, והסגיר את הבית שכעת ימים, שעל הכהן לצאת לגמרי מהבית ואחר כך להסגיר אותו, ולכאורה יש לחשוש דלמא אנדפיין ואתא – עד שהכהן יוצא להסגירו, בצד ליה שיעורא – נחסר הנגע משיעורו הראוי לטומאת נגעים, ונמצא שאין הסגרו הסגר שהנגע כאילו איננו. אלא לאו – האם אין הביאור הוא משום דאמרינן אוקי אחוקיה – שיש להעמיד את הנגע על חוקתו, שכיון שידוע שהיה בו כשיעור, מניחים אנו שנשאר כפי שהיה. ומכאן יש ללמוד לכל דיני התורה שמעמידים את הדבר על חוקתו הראשונה.

מקשה הגמרא: מתקנין לה רב אחא בר יעקב, מנין לנו שומכים על החוקה, ודילמא – שמא יכול הכהן להסגיר רק כשרואה שלא נשתנה תורת נגע, ופגון שפיצא דרין אחורין כשפניו כלפי כותל הבית, דקא הוי ליה כי נפק – שרואה אותו כשהוא יוצא וראה שלא נחסר משיעורו.

מתרצת הגמרא: אמר ליה אביי לרב אחא בר יעקב, שתי תשובות בדבר לדרות את קושייתך. חדא, דיציאה דרין אחורין לא שמה וציאה, שציווי התורה יוצא הכהן מן הבית פירושו שיצא בדרך היוצאים כשפניו כלפי הפתח. ועוד, כאשר הנגע נמצא בקיר שמאחורי הדלת, שלא יכול הכהן לראותו בשעת הסגרו בכל דרך שהיא, מאי איכא למימר, ועל כרחך שבאופן זה שומכים על החוקה, ומכאן ניתן ללמוד שמעמידים דבר על חוקתו. וכן תימא לדחות דפתח ביה פנותא – חלונות בדלת, ודרכם יכול לראות שלא נחתר הנגע שמאחורי הדלת. והתנן, נגע בבית אפל, אין פותחין בו חלונות להאיר בכדי לראות את נגעו, אלא פטור הוא לגמרי.

דוחה רבא: אמר ליה רבא לאביי, שני תשובותיך יש לדחותם. על מה דקאמרת וציאה דרין אחורין לא שמה וציאה, יש לדחות, בהן גדול ביום הפפורים ויכית שאין זה כר, דכתיב ביה וציאה, שאחר שנכנס לקודש הקדשים כדי להוציא את הכהן והמחנות של הקטורת שהניחם בשחרית, נאמר (ויקרא טו ב), ויצא ועשה את עלותו, ותנן במשנה (יומא נב), ויצא הכהן גדול מבית קודש הקדשים וצא לו להיכל דרין בנייתו – כדרך שהיה גופו מכוח בנייתו, שהיה יוצא והולך באופן שפניו כלפי קודש הקדשים. הרי שיציאה דרך אחוריו נקראת וציאה. ועל מה דקאמרת בתשובה שניה שאין לפתח חלונות בדלת כדי לראות את הנגע, וכמו ששנינו ביה פותחין בו חלונות לראות את נגעו, יש לחלק ולומר, הני מילי היכא דלא איתחוק – כל זמן שלא החוק הנגע, שלא יכול הכהן לראותו כלל, שבזה מיעט הכתוב מדין טומאת נגעים שלא להחזיקו בנגע על ידי תוספת אורה, אכל היכא דאיתחוק, איתחוק – אולם במקום שנראה הנגע בבירור, והחוק להיות ראוי להסגר, אפשר שאין חסרון במה שצריך לפתח חלון רק בכדי לראות שלא נשתנה. ואם כן אפשר שנכונים דברי רב אחא שאין להוכיח מהסגר בית המנוגע שמעמידים דבר על חוקתו, שיתכן שאכן צריך הכהן לראות את הנגע בשעת ההסגר ולא לסמוך על החוקה.

הגמרא מוכיחה מברייתא שאין הכהן צריך לראות את הנגע בעת הסגרתו את הבית, ובהכרח שמעמידים על החוקה: תניא דלא קרב אחא בר יעקב הסובר שלא מעמידים על החוקה וצריך לראות את הנגע בשעת ההסגר, נאמר בתורה (ויקרא יד לח) ויצא הבהן מן הבית, והיינו שלא יסגיר בעודו בתוך הבית, ויכול אם כן ילך הכהן אם ירצה לתוך ביתו, ואחר כך יחזור ויפגיר, תלמוד לומר אל פתח הבית,

שואלת הגמרא: ומאי שנא בין הספיקות, הלא כשם שבספק שמא שזה או דרס פוסלים, כמו כן יש לפסול בספק שמא שחט בסכין פגומה. מתרצת הגמרא: התם בספק שהה ודרס, איתילידא בה ריעותא בבהמה – הספק שהתעורר הוא בגוף הבהמה, הקא סבין איתרעאי, בהמה לא איתרעאי – בסכין שנמצאה פגומה אין הריעותא בגוף הבהמה כי אם בסכין.

פוסקת הגמרא: והילכתא פנותיה דרב הונא, שסכין שנמצאת פגומה לאחר השחיטה נשחיתו פסולה, בשלא שיבר בה עצם אחר השחיטה. שכיון שלא נעשה בסכין דבר הפוגמה בודאי, חוששים שנפגמה בעור הצואר קודם השחיטה. והילכתא פנותיה דרב הקרא, שאם נמצאה הסכין פגומה לאחר השחיטה נשחיתו כשרה, בששיבר בה עצם אחר השחיטה, שתולים את הפגימה בעצם שודאי פוגמת, ולא בעור שאינו מצוי כל כך שיפגום.

מדייקת הגמרא: ממה שהוצרכנו לפסוק כרב הונא כשלא שיבר בה עצם, מפלל זה משמע, דרב הקרא מכשיר אף על גב דלא שיבר בה עצם, אלא אם כן במאי יש לתלות דאיפנים הסכין, ולא לומר שבעור הצואר נפגם. מבארת הגמרא: אימא בעצם דמפרקת איפנים – שהסכין נפגמה בעצם צואר הבהמה, שפגעה בה בסוף השחיטה לאחר חיתוך הקנה והושט, לכך שחיתו כשירה.

היה עובדא – היה מעשה שנמצאה סכין פגומה לאחר שחיתת כמה בהמות, וברף – והטריף רב יוסף עם תליסר חיותא – שלש עשרה בהמות. מבררת הגמרא: כמאן – כמי סובר רב יוסף, האם קרב הונא החושש שמא נפגמה הסכין בעור הבהמה קודם שחיתה, והטריף אפילו בקמיותא – את הבהמה הראשונה. דוחה הגמרא: לא, אפשר שסובר קרב הקרא, והטריף את כל הבהמות לבר מקמיותא – חוץ מהבהמה הראשונה, מפני שסובר שיש לתלות שהמפרקת פגמה את הסכין, ואם כן הראשונה נשחטה עדיין בסכין חלק, ורק מהשניה ואילך יש לומר שנשחטו בסכין פגומה.

ואיבעית אימא, לעולם סובר רב יוסף קרב הונא, ובהכרח הוא כך, דאי סובר קרב הקרא, יקשה, מכדי – מאחר שלדעתו מלתא תלינן להקל בספק אימתי נפגמה הסכין, שעל אף שאין המפרקת פוגמת יותר מהעור, שהרי אינו מכה עליה בכת, מכל מקום תולים לומר שבמפרקת נפגמה, אם כן אף בשחט בהמות רבות ישכיר רב חסדא את כולו, שכן ממאי דבעצם דמפרקת דקמיותא איפנים – מנין לנו שבעצם המפרקת של הראשונה נפגמה הסכין, דלמא בעצם דמפרקת דבתריותא – של הבהמה האחרונה איפנים, וכולן נשחטו בכשרות. ועל כרחך רב יוסף שהטריף את הבהמות סובר כרב הונא שאין תולים להקל, והטריף את הראשונה מחשש שבעור נפגמה.

הגמרא מביאה פסק הלכה בענין השוחט כמה בהמות: אמר ליה רב אחא פריה דרבא לרב אשי, רב פהנא מצריך דריקותא – לבדוק הסכין בין כל חדא וחדא – בין שחיתת כל בהמה ובהמה. מבררת הגמרא: כמאן – כמי סובר רב כהנא, האם קרב הונא החושש לפגימה בעור, ובדיקתו היא כדי למיפסל קמיותא – את הראשונה, שאם תימצא הסכין פגומה תולים שנפגמה בעור קודם שחיתתה. דוחה הגמרא: לא, אפשר שסובר קרב הקרא שאינו תולה את הפגימה בעור, ומה שהצריך בדיקה אחר כל שחיטה היה כדי לאכשרי בתריותא – שאם תימצא הסכין פגומה יתקנה וישחוט את הבהמות הבאות בכשרות. אך אם לא יבדוק בין השחיתות ותימצא הסכין פגומה, אזי מהשניה ואילך יהיו פסולות, שתולים את הפגימה במפרקת של הראשונה.

מקשה הגמרא: אי הוי בהדיקא בדיקה משום השחיטה שאחריה, תיבעי נמי בדיקת חכם, שהרי חובה להראות את הסכין לחכם שבעיר לפני השחיטה, ומכך שרב כהנא לא הצריך בדיקת חכם בין השחיתות, מוכח שאין זו בדיקה שקודם שחיתה. מתרצת הגמרא: עד אחד נאמן באיסורין, לכך די בבדיקת השוחט.

מקשה הגמרא: אי הוי שהשוחט עצמו נאמן, מעיקרא נמי לא – אפילו לפני השחיטה הראשונה לא נצריך בדיקת חכם. מתרצת

1 שלא יצא אלא רק עד פתח הבית ושם יסגור את הדלת. ממשיכה
2 הברייתא: אי נדרוש רק משמעות 'פֶתַח הַבַּיִת', יָכוֹל אֲנִי לומר
3 שיעמוד תחת המשקוף הנמצא מעל הפתח ויִסְגֹר שם, תִּלְמֹד
4 לומר 'מִן הַבַּיִת', ומכאן שלא יסגיר עַד שִׁיֵּצֵא מִן הַבַּיִת כּוּלּוֹ, בלא
5 שישאר תחת גג הבית כלל, הָא בִּיצֵד יתקיימו שני הכתובים, שהרי
6 צריך לעמוד בפתח אך אסור לו לעמוד תחת המשקוף שמעל הפתח.
7 עומד בִּצֵד הַמִּשְׁקוּף וּמִסְגֵּר. וּמִיָּנִין שֶׁאֵם עבר והלך לתוך ביתו
8 וְהִסְגִּיר, או שְׁעָמַד בְּתוֹךְ הַבַּיִת – תחת המשקוף וְהִסְגִּיר, שֶׁהִסְגִּירוּ

9 מוֹסְגֵר בדיעבד, תִּלְמֹד לומר 'וְהִסְגִּיר אֶת הַבַּיִת' שמשמעותו
10 לרבות שהסגר חל מִכָּל מְקוֹם. והרי באופן שהלך הכהן לביתו
11 והסגיר בודאי לא ראה אם נחסר בינתיים הנגע או לא, ואף על פי כן
12 בדיעבד הסגרו מוסגר, בהכרח שמעמידים את הנגע על חזקתו,
13 ותולים שלא נשתנה. ושלא כדברי רב אחא בר יעקב.
14 מתרצת הגמרא את שיטת רב אחא בר יעקב: וְרַב אֶהָא בְרַי יַעֲקֹב
15 יעמיד את הברייתא,

המשך ביאור למסכת חולין ליום שישי עמ' א

1 רבי, אֵילִימָא אֲשֶׁפָּה שְׁבִשׁוּק, הָא אֲמַרְתָּ דְכוּלֵי עֲלָמָא לֹא פְּלִיגֵי
2 דְאָסוּר, ואילו מדברי רבי נראה שנחלקו בכך והכריע כדברי רבי
3 יהודה באופן זה. אֵלָא לֹא פְּשִׁיטָא שכוונת רבי לאופן שמצאום
4 בְּאֲשֶׁפָּה שְׁבִבִית, שבה נחלקו התנאים כמו שנתבאר, והכריע רבי
5 כדברי רבי יהודה האוסר זוה. אך לביאור זה יקשה, אֵימָא – אמור
6 את הַסִּיפָא של דברי רבי, שאמר וְנֵרְאִין דְבְרֵי רַבִּי הִנֵּינָא בְּנֹו שֶׁל
7 רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי באופן שְׁמַצָּאן בְּבִית, ויש לדון, מֵאֵי בֵית – לאיזה
8 מקום בבית כוונת רבי, אֵילִימָא בֵית מְמֵשׁ, במקומות שמניחים שם

9 את המאכלים הכשרים, הָאֲמַרְתָּ דְכוּלֵי עֲלָמָא לֹא פְּלִיגֵי דְשֵׁרִי,
10 ואילו מדברי רבי נראה שחלוקים הם בכך ומכריע הוא כדברי רבי
11 חנינא המתיר. אֵלָא פְּשִׁיטָא שכוונת רבי לאופן שמצאום בְּאֲשֶׁפָּה
12 שְׁבִבִית, שבה נחלקו התנאים כמו שנתבאר, והכריע רבי שנראה
13 כדברי רבי חנינא המתיר. ואם כן קְשִׁיטָא דְרַבִּי אֲדָרְבִּי – יש להקשות
14 סתירה בדברי רבי, שברישא אמר שבאשפה שבבית נראים דברי רבי
15 יהודה האוסר, ואילו בסיפא אמר על אותו אופן שנראים דברי רבי
16 חנינא המתיר.
17

המשך ביאור למסכת חולין ליום שבת קודש עמ' א

1 כוכבים ותיאסר בהנאה. ובהכרח המשנה נשנית שלא כדעתו.
2 רַבִּי אֲמִי אָמַר, לא דבר זה דייקו האמוראים מהמשנה, שאינה כדעת
3 רבי אליעזר, שדבר זה מובן מהמשנה בפשיטות, ממה שאמרה
4 ששחיטתו נבילה ולא אמרה שאסורה בהנאה, ומה שהוצרכו לדייק
5 מהמשנה, הֵכִי קָתַנִי – כך יש לדייק ממנה, ממה ששינוי במשנה
6 שְׁחִיטָת עוֹבֵד בּוֹכְבִים נְבִלָה, משמע הָא דְמִין – אבל שחיטת מין,
7 דהיינו אדם האדוק בעבודת כוכבים, וכגון כומר לעבודה זרה, אף אם
8 ישראל הוא, סתם שחיטתו היא לְעֹבֵדֵת בּוֹכְבִים ואסורה אף
9 בהנאה. מאחר שיש לדייק כך מהמשנה, תִּנְיָנָא לְהָא דְתַנּוּ רַבְּנָן –

10 יש להביא ממשנתנו סיוע למה ששינוי בברייתא, שְׁחִיטָת מִין –
11 ישראל האדוק בעבודת כוכבים, היא לְעֹבֵדֵת בּוֹכְבִים ואסורה
12 בהנאה, ופִּיתוּוֹ של המין אסורה באכילה כדין פֶּת פּוֹתִי, ויִנּוּ אסור
13 בהנאה כדין יִין גָּבֵד – יין שנתנסך לעבודה זרה, וכן סְפָרִין – תורה
14 נביאים וכתובים שכתבם המין, ישרפו כדין סְפָרִי קוֹסְמִין – כספרי
15 כישוף של נביאי הבעל, לפי שכותבם לשם עבודת כוכבים, וכן
16 פִּירוֹתֵינוּ מוחזקים כמְבֻלִין – שודאי אינם מעושרים, ואינם כסתם
17 פירות עם הארץ שאינם אלא 'דמאי', כלומר, ספק מעושרים. ויִשׁ
18 אוֹמְרִים, שאף

אגרות קודש

ב"ה, ה' תמוז, תשי"ח

ברוקלין.

שלום וברכה!

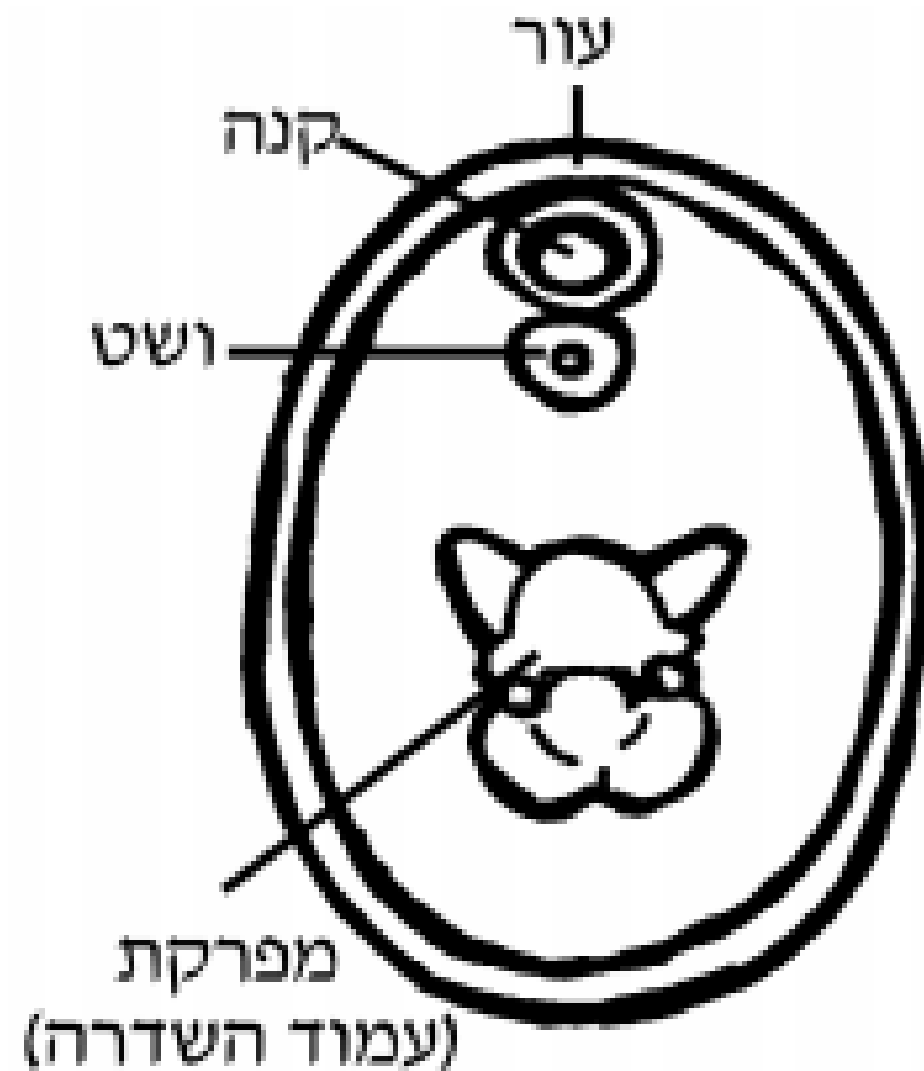
במענה למכתבו מז"ך סיון במ"ש אודות ביהכ"נ החדש בקשר עם הקייטנא.

כנראה שלא נודע להם מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר למנהלי ביהכ"נ במאנטרעאל, על אשר סרבו לעשות שם מסיבות שבת, והלבישו הענין בקדושת ביהכ"נ וכויו

ויהי רצון שכיון שממשמשים ובאים ימי י"ב וי"ג תמוז שהי' נצחון למעלה מדרך הטבע, הנה סו"ס ינוצחו ויתבטלו כל העניינים המפריעים להנהלת כפר חב"ד מתאים לכוונת מייסדו ומנהלו הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר ויעשה זה בחסד וברחמים ומתוך הרחבה אמיתית ובאופן דמוסיף והולך מוסיף ואור עד אשר לילה כיום יאיר.

בברכה לבשו"ט בכהנ"ל.

בעצם דמפרקת איפגים

חתך רוחב (סכימטי) של
הצואר כשכיוון השחיטה
הוא מלמעלה